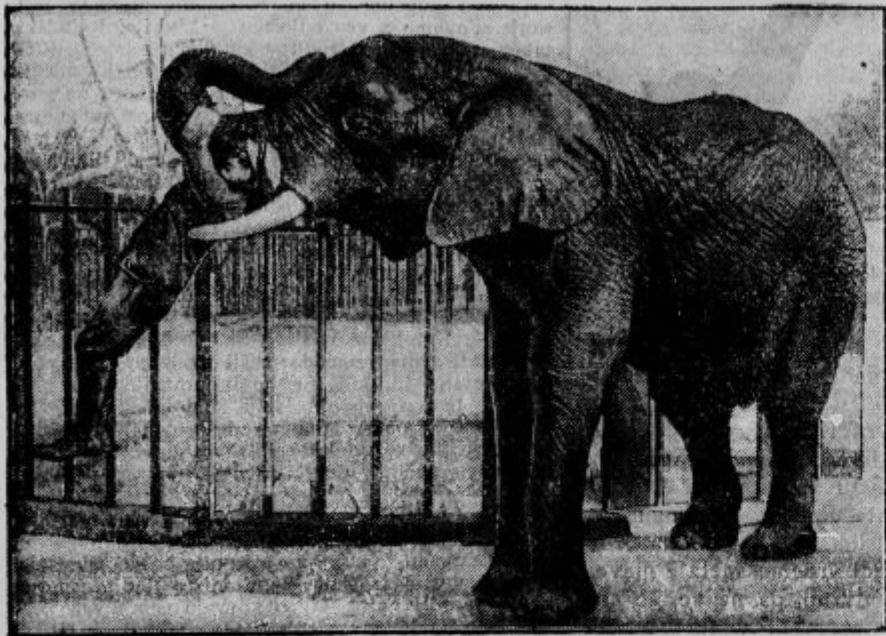

Sveč v slikah

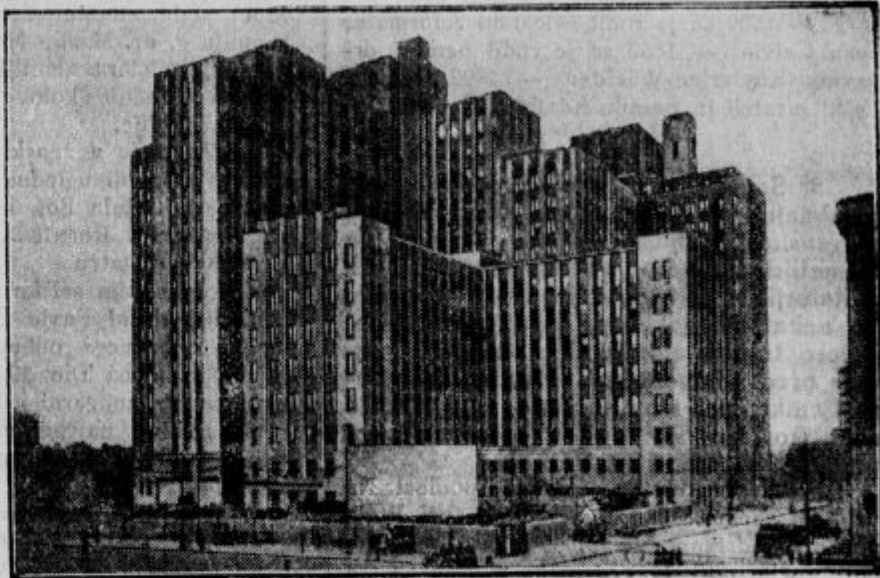
Slon Toto v rimskem zverinjaku,

ki je sedaj ubil že drugega človeka in so ga zato ustrelili. Prva Totova žrtev je bil živinozdravnik, ki ga je hotel operirati, druga pa njegov dolgoletni strežnik, s katerim je slon toliko časa udrihal ob železno ograjo, da je bil mrtev.

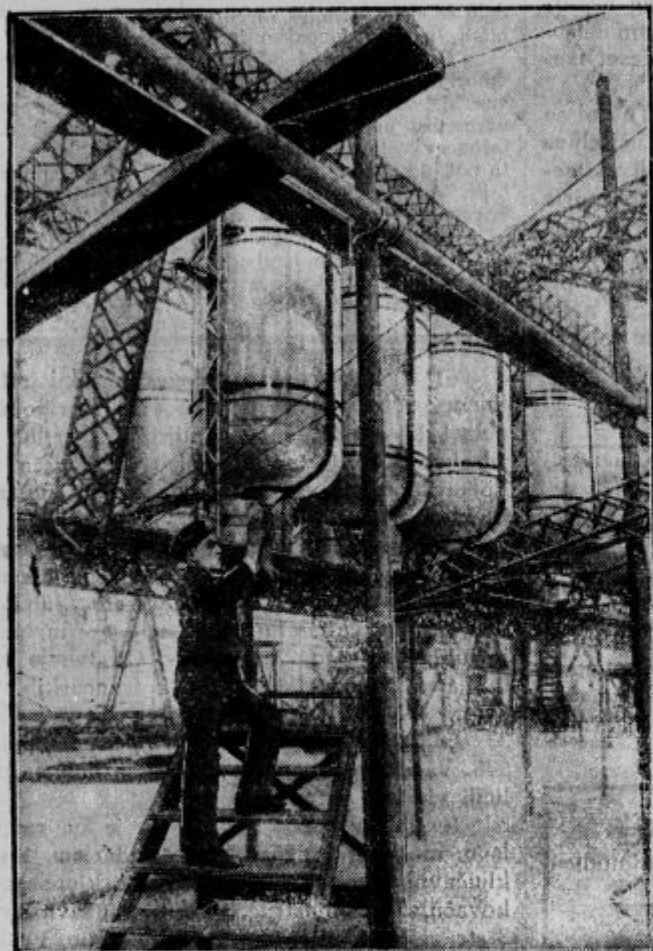
Graf Ferdinand v. Zeppelin,

ženjalni iznajditelj togega zrakoplova, je 8. t. m. obhajal 80 letnico svojega rojstva.

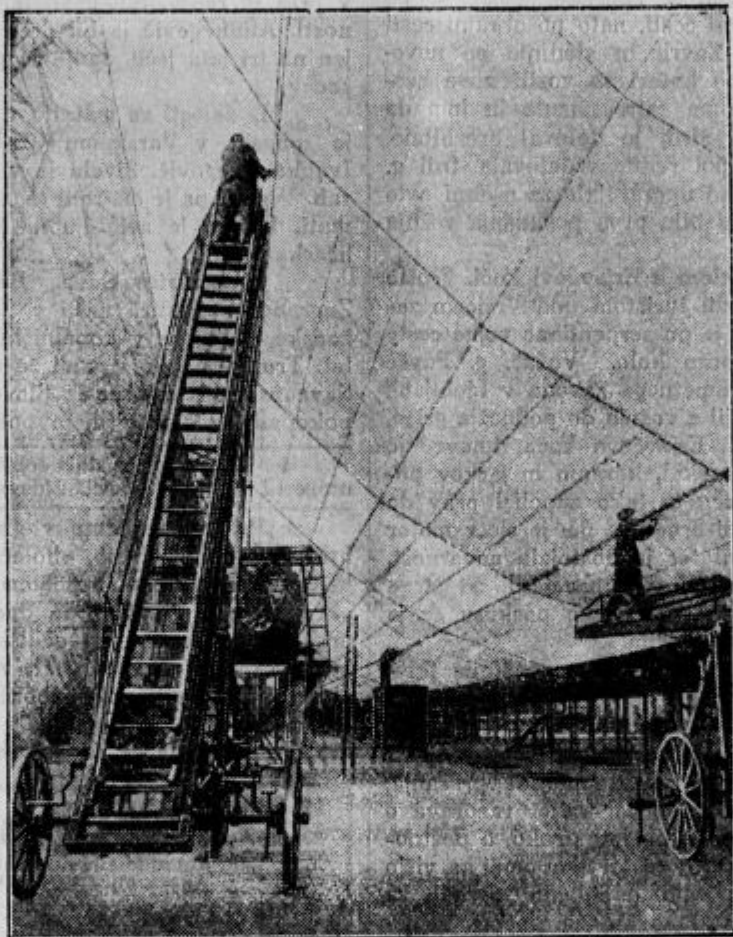
Nova klinika v Newyorku

kot največja bolnica na svetu. V zgradbah, ki jih kaže naša slika, so nameščeni oddelki: Vanderbitova klinika, bolniška služba Presbiterjanske bolnice ter zobna in ustna klinika Kolumbijske univerze.

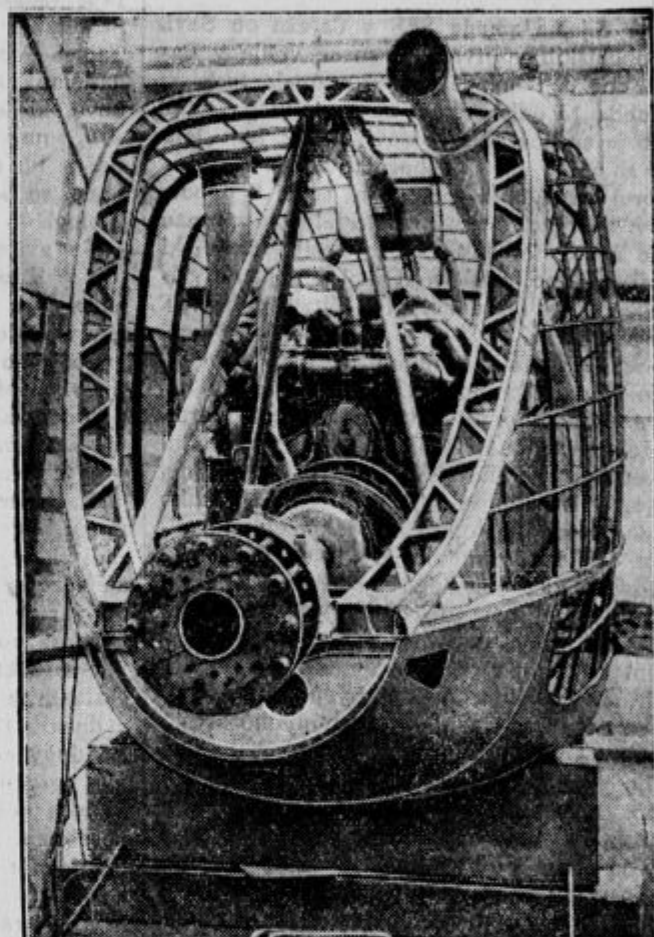
Najnovější Zeppelin: »L. Z. 127«

Skupina tankov z gorivom v notranjosti zrakoplova

»L. Z. 127«

235 m dolgo in 33,5 m visoko zrakoplovno telo, ki more sprejeti 105.000 kubičnih metrov dvigalnega plina.

»L. Z. 127«

Ena izmed motornih gondol z Maibachovim specialnim motorjem pred montiranjem. — Novi zrakoplov so krstili dne 9. t. m.

Dr. V. Šarabon:

Okoli jezera Erie

Pri gospodu Mallyju smo imeli večerjo. Blizu jezera Erie (izg. iri) je majhna hišica z velikim golfskim igriščem naokoli. Tam smo bili in smo dan krašenja lepo zaključili. Videl sem tudi, kako se igra pravi golf. Prav zelo vesel sem bil, ko je govorila gospa Rogljeva tako lepo slovenščino, brez primesnih spakedrank.

Prišel je zadnji majnikov dan. Opravil sem še, kar sem imel opraviti. Kosil sem pri g. župniku Ponikvarju; popoldne sva obiskala še nekaj znancev, in sem vzel od njih slovo ter pozdrave za domovino. Zvečer sem v Narodnem domu predaval o lepota Slovenije; v Clevelandu je 30.000 do 40.000 Slovencev, Narodni dom ima menda 1200 sedežev, ali pa še 1500, pri mojem predavanju je bilo navzočih 194 oseb. Jaz zares nisem kriv. Svoto, ki sem jo rabral, 35 dolarjev, sem porabil za vožnjo v Detroit in naprej. Toliko v vednost vsem onim, ki se za to zanimajo.

Zvečer sem bil še na dveh krajih povabljen in obakrat prav pristočno sprejet. Spal sem kot zmeraj pri prijatelju Perkotu. Tam sem bil nekakšen gosposodar v hiši. Se bom hvaležno spominjal. Ko sem bil prvič v Clevelandu sem spal v hotelu. Itd.

Perko me je zapeljal drugo jutro na kolo-dvor; podala sva si roko, in oddrdral sem proti Detroitu.

Rekli so mi bili, naj nikar ne hodim v Detroit; tam da je prav malo Slovencev in da so vsi raztreseni. Pa sem vseeno šel, zvabilo me je prijazno Ambrožičevo pismo. Peljal sem se skozi Toledo in prispel sem na cilj. Črno oblečenega gospoda sem videl na kolo-dvoru, z roko sva drug drugemu zamahnila, in vprašala sva se: »Ali ste Vi?« In oba sva odgovorila: »Da, jaz sem.« Z avtomobilom je prišel pater Ambrožič pome, vesel sem bil

pozornosti. Sicer se moraš ob prihodu voziti s taksijem. Peljala sva se k njemu na dom. Videl sem vso borbo, ki jo vodi pater, da si zgradi cerkev in dvorano itd. Klet je kuhinja in shramba in društvena dvorana, dve sobici sta cerkev, vse drugo temu primerno. Gotovo je pa že sedaj dograjena lesena cerkva z raven župnišča, ko sem bil jaz tam, 1. junija, je bila že pod streho. Prostora bo za 400 do 500 oseb. Kmalu po prihodu sva se odpravila s patrom na ogledovanje mesta. Videla sva velikanske parke, občudoval sem zunanost Fordovih tovarn, videl sem poslovne prostore svetovnoznane družbe General Motors, opozorjen sem bil na Fischerjevo stavbo itd., itd. Detroit je med največjimi mesti Amerike, na glasu kot zelo lepo in jako snažno, seveda pa hkrati tudi največje tihotapsko mesto za alkohol. Lega ob kanadski meji zahteva tako. Malo smole sva seveda tudi imela; smola v drugi polovici mojega bivanja v Ameriki sploh ni hotela od mene. V Detroit sem prišel v petek 1. junija, za soboto sva določila obisk Fordovih tovarn. Lahko si mislite, da so bile tovarne v soboto zaprte; delajo samo od ponedeljka do petka popoldne. No ja, sem si mislil, čudno bi bilo, če bi bilo drugače.

A zvečer sem bil zadovoljen, in g. pater menda tudi. Toliko ljudi je bilo pri predavanju, in tako so bili hvaležni, da se nama je prav dopadlo. Vstopnine sva nabrala 30 dolarjev, 5 manj kot v Clevelandu. Teh pa nisem porabil za vožnjo. Dolgo, dolgo sva še z gospodom patrom kramljala. Ker si nisva mogla ogledati Fordovih tovarn, sva šla gledat v soboto veliko katoliško vzgojevališče. Na štiri ceste meji, samo zase kraljuje ogromno poslopje. Imponirajo ti sprejemnice, sportni prostori ter velika dvorana. Sla sva domov, kosil sem še v Detroitu. Za dvorano g. pater mi hotel imeti nič; je dejal: »Se ne splača.« Dvorano zame je bil namreč najel v neki tamošnji šoli. Takele majhne poteze ti osta-

nejo v trajnem lepem spominu; saj ne gre za tistih par dolarjev, ampak za dobro srce in za pozornost. Povsod v Ameriki te pozornosti ni; najmanj je je tam, kjer sem jo najbolj pričakoval. Neko mesto bi se moralo v tem prekrstiti v Big Mouth.

Pater Ambrožič se mi ne smili zaradi borbe za zgradbo cerkve, za izpopolnitev župnije itd. To je njegova naloga, in on jo hoče lepo rešiti. Smili se mi pa, ker ima takšnega pomočnika. V Ameriki temeljitost izobrazbe ni tista kot pri nas; to sem že poudarjal. Tudi pri duhovnikih ne. Nekateri grejo pa predaleč. Patrov pomočnik v Detroitu, Slovak, nikdar nič ne bere, nikdar nič ne študira; na slovenski župniji je, pa nikdar slovenske besedice ne spregovori, in tudi slovaške ne. Samo angleško. Najljubša njegova zabava je radio. Kadar je stopil v obednico, oziroma v klet, vselej je odprl radio; midva s patrom sva se komaj razumela, neprestano je hreščal aparat. Ves dan je hreščal, razen takrat, ko Slovaka ni bilo doma. Moj Bog! Kako z malim so ljudje zadovoljni. Ta Slovak pa res ni bil po mojem okusu. In gospod pater si ne more pomagati.

Na kolodvor sva se peljala, in odpeljal sem se v Kanado. Če hočeš iz Detroita do slapa Niagara, je najbolje, če greš čez oni kanadski jezik, ki moli tja proti Detroitu. Hladno je bilo popoldne. Razlike med obema bregovoma jezera Erie ni skoraj nobene; a vendar opaziš, da je severni kanadski breg veliko bolj gozdat kot južni ameriški. Na severni strani smo se vozili, a tako daleč proč od jezera, da ga nismo videli. V Wellandu sem izstopil. Brzovlak je drvel naprej proti Buffalo, jaz sem pa stopil v lokalni vlak in sem se peljal v mesto Niagara Falls (slapovi Niagara). Vzel sem avtotaksi in sem se peljal na most, ki je zgrajen tik pred slapom in ki veže ameriški in kanadski breg. Koliko je bilo že peres, ki so opisovala Niagara, od

Cooperja do danes! Kaj naj rečem! Stopil sem ven iz taksija in sem nemo občudoval ta veliki čudež. Zlasti kanadski slap je očarujoč; ločen je od ameriškega po otočni skali, dvigajoči se nad prepadom. Kanadski slap ima podobo podkve in se tudi tako imenuje. Imel sem srečo, to pot vendar enkrat. Prišel sem na most ob bližajočem se mraku in sem videl slap še v dnevni luči.

Stopila je dol z neba temna noč in je začela zagrinjati tudi slap; tedaj so pa zago-rele električne luči in so ga razsvetlile, v vsej njegovi veličastnosti. Marsikomu se to ne dopade, ni naravno. Res ni naravno, nebeško lepo je pa le.

Peljal sem se nazaj v mesto, zamenjal sem avto s cestno železnico, peljal sem se v Buffalo, in ob enajstih sem se že zibal v Pullmanovem spalnem vozu. Smer: New York.

Montesquieu:

Radovednost Parižanov

(Perz Ricca piše prijatelju.)

Radovednost Parižanov gre do pretiranosti. Ko sem dospel semkaj, sem bil tako občudovan, kakor da bi bil poslan iz nebes: starci, možje, žene in otroci — vsi so me hoteli videti. Če sem šel z doma, se je vse postavilo k oknom; če sem bil v Tuilerijah, sem jih prav tako videl, kako so me obkrožali; ženske so tvorile tisočbarvno mavrico, ki me je obkrožala. Kakor da bi bil v gledališču: videl sem tudi nešteto kukal, nastavljenih proti meni; končno pa nobenega človeka niso tolikokrat videli, kakor mene. Nekajkrat sem se muzal, ko sem čul govoriti ljudi, kateri skoro nikoli niso bili iz svoje sobe: »Tvoja je priznati, da ima obraz prav perzijski.« Čudovito! svoje slike sem našel povsod; videl

• »Perzijskih pisemc.

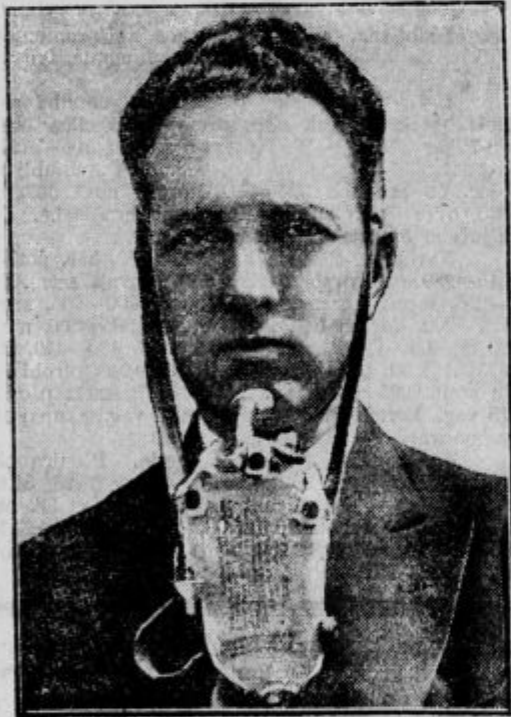
Sveta življenje in vrvenje

Najsevernejši rudnik na svetu

Longyear City na Spitzbergih je rudniško mesto, ki ga je pričaral na mrzli polarni otok ameriški dolar. To je najsevernejše mesto na svetu. Tam, kjer so se preje plazili skozi polarno noč le severni medvedi kot edina živa bitja, je zraslo mesto, katerega električna luč odseva v polarnem snegu. Brezžična postaja veže mesto s civilizacijo. Njeni prebivalci dobivajo vsak dan najvažnejše novice iz sveta v dnevniku, ki ga izdaja upravitelj brezžične postaje. To so s strojem napisane pole, ki se dele brezplačno.

Longyear City pa ne napravlja ravno sijajnega vtisa. Široka glavna pot vodi med sivimi, dvonadstropnimi barakami, ki so zgrajene iz močnega norveškega lesa, da branijo pred polarnim mrazom. Vendar je mesto zgrajeno v praktičnem ameriškem zmislu. Kanalizacija, vodovod in električna luč so blagodat, pri katerih se ni štedilo. Longyear City je gotovo najzdravje mesto na svetu. Na Spitzbergih ni nikarih bacilov in zdravnik tam nima drugega dela, kakor da čita in se zabava.

Američani so se začeli zanimati za polarni otok, ki je bil brez gospodarja, v prvih letih 20. stoletja. Premog so bili Norvežani na Spitzbergih odkrili že preje, toda šele leta 1890 je začela neka norveška družba s poizkusnim kopanjem v Adventskem zalivu na zapadni strani Spitzbergov, kjer leže najbogatejši skladi. Norveški kapital je bil pa kmalu izčrpan. Po prizadevanju nekega Norvežana se je začel zanimati za stvar bogati kalifornijski lastnik rudnikov Edvard Longyear, ki je poslal v Adventski zaliv enega prvih ameriških inženjerjev Edvarda Munroe. Ustanovila se je močna ameriška družba »Arctic Coal Co« za izkoriščanje spitzberških premogovnih zakladov. Uvedli so velikopotezen rudniški obrat in v teku nekaj let je zraslo v zalivu rudniško mesto — Longyear City. Inženjer Munroe pa ni doživel sadov svojega dela; našel je smrt pri Hock van Hollandu leta 1908., ko se je tamkaj potopila njegova ladja.

Komander Byrd s cedilom za morsko vodo. Znameniti oceaniki in polarni letalec Byrd je iznašel enostaven aparat, ki s precejanjem izpreminja morsko vodo v čisto pitno vodo. Iznajdba je največjega pomena posebno za ponesrečence na morja, ki ostanejo v čolnih ali na razbitinah brez pitne vode.

S pravo ameriško energijo se je delalo v Longyear City. Med drugim so zgradili 10 km dolgo železnico. Moderna ameriška vrtala so se globoko zagrizla v premožne sklade in mnogo stotisoč ton premoža so že izvozili. Ves obrat, tudi na železnici, je električen. Cela več kilometrov dolga proga od Adventskega zaliva do Green Harbourja je tako rekoč eno samo premožovno polje; vendar je pa kakovost premoža zelo različna. Spitzberški premog, ki ima dosti žvepla in pušča malo pepela, so l. 1909 prvič poizkusili na norveških državnih železnicah in ugotovili, da je izvrsten; od tedaj ga stalno uporabljajo. Prvi redni obrat v rudnikih Adventskega zaliva so otvorili pozimi 1909, ko je prezimilo gori 300 do 400 delavcev. Ko so Spitzbergi po Versailleskem miru pripadli Norveški, je močno norveška družba »Store Norske Spitzbergen Kulkompani« kupila od Američanov premožovnike in vso ostalo lastnino. Obenem so dobili Spitzbergi svoje staro norveško ime Svalbard.

Letna produkcija premoža v Adventskem zalivu znaša približno 2,5 milijona kron. Razen Store Norske Spitzbergen Kulkompani kopljejo na Spitzbergih premog še tri druge norveške družbe. Norveška država je izplačala družbam doslej približno 20 milijonov kron podpore, ker drugače ne bi bile mogle izhajati, posebno izpočetka. Tudi na otoku Bjoerne so bogati skladi premoža.

Na Spitzbergih prezimuje sedaj stalno 1000 mož, večinoma ljudje iz severnih krajev Norveške, ki so proti arktičnemu podnebnju najbolj odporni. Delavci stanujejo v dobrih lesenih barakah. Imajo tudi cerkev in šolo. Civilno državno oblast zastopa en sam državni uradnik, takoimenovani »sösselmand«. Pomorski promet s Svalbodom je mogoč le v mesecih od maja do oktobra; ostali del leta je otok popolnoma ločen od ostalega sveta. Norveški lovci so po več let prezimovali na otoku. Najbolj znani pa so Spitzbergi kot izhodišče ekspedicij na severni tečaj.

Kako izdaja sovjetska mladina svoj denar

Petrograjski zdravstveno-prosvetni svet je v enem izmed delavskih okrožij zbral podatke o tem, za kaj porablja delavska mladina svoj zaslužek. O uspehih poročča »Krasnaja Gazetta«, ki pravi, da je splošni znak to, da med mladimi ljudmi ni nikogar, ki bi varčeval. Noben delavski omladinec nima kakih prihrankov, pač pa imajo mnogi velike dolgove, ki naraščajo tembolj, čimbolj se dvigajo njihove plače.

Skoraj vsi izprašani delavci so izjavili, da jim mesečni zaslužek ne zadostuje ne za hrano ne za obleko. Naraščaj izpreminja velik del svojega zaslužka v dim. Zapuši mesečno po 8 rubljev, a nekateri celo 15 rubljev, to je celo četrtino od mesečnega zaslužka. Za al-

Bruseljski bankir Alfred Löwenstein, ki je te dni med poletom iz Londona v Bruselj padel ali skočil v Kanal in ga doslej še niso našli. Löwenstein je imel več lastnih letal in je navadno potoval po zračni poti.

kohol gre mesečno povprečno po 4—5 rubljev; posamezniki pa zapijo mnogo več.

S perilom je delavska mladina jako slabo preskrbljena. Fant, ki bi imel pet parov belega perila, je zelo redek; zato pa je tem več takih, ki imajo samo po dva para belega perila. Zelo malo se naroča ta mladina tudi na liste in časopise.

Delavska dekleta so na prvi pogled nekoliko bolj varčna nego fantje. Nekatere zaslužijo mesečno tudi do 60 rubljev in vlagajo v hranilnico do 17 rubljev mesečno. Povprečna višina dolga znaša pri delavkah dvakrat manj nego pri delavcih; delavke so tudi jako vestne pri plačevanju dolgov. Vendar so tudi dekleta na svoj način zapravljiva, ker trošijo svoj denar za lepota, svilene noga-

vice in sladkarije. Lepotila in manikira stanejo petrograjsko delavko mesečno 20 kopejk do 5 rubljev in kakor se dviga njena plača, tako se dvigajo ti njeni izdatki.

Za perilo se tudi delavke ne brigajo veliko. Delavka, ki zasluži mesečno 130 rubljev, je imela samo tri pare belega perila. Vse delavke trošijo zelo mnogo za slaščice. Neka delavka, ki zasluži mesečno 90 rubljev, izdaja za slaščice mesečno 10 rubljev, za vso ostalo hrano pa 20 rubljev.

Po vsem tem se sovjetska mladina ne razlikuje dosti od ostale mladine v Evropi.

Radio v domu in šoli

V okviru kulturne razsiave v Brnu se je 29. marca vršil radijski kongres, ki se ga je udeležilo 20 klubov iz vseh delov Češkoslovaške. V celi Čsl. republici je vsega 224.000 radioamaterjev. Od tega odpade na Prago 144.000, na Brno 41.000, na Bratislavo 12.000 in na Košice 4000. Kongres je zahteval, da naj se uvede radio po vseh šolah; postaje naj ustanove občine na svoje stroške, kakor so že uvedle občinske ljudske knjižnice. Na sred-

Pilot Risticz,

ki s svojim tovarišem Zimmermannom v drugo poizkusi oti italijanski rekord v trajnem poletu z 58 urami in 37 min. Posluhuje se Junkerjevega letala W 33. Prvi polet je moral po 17 urah prekiniti.

njih in strokovnih šolah naj se uvedejo radijski tečaji, zgradi naj se velika odpošiljalna postaja za celo državo. Ravnatelj Radio-journala dr. Sourek je izjavil, da se še letošnjo jesen uvede radio po šolah. Zastopnik prosvetnega ministristva je naznanil, da pripravlja čsl. vlada nivelizacijo zakona o radiofoniji in da se sploh odpravijo razni predpisi, ki ovirajo čim večje razširjanje radija.

Družabnica cesarice Elizabete umrla

Na Dunaju je v popolni osamljenosti umrla družabna dama in mnogoletna zaupnica pokojne cesarice Elizabete, Ida pl. Ferenczy. Ta Madjarka je na zanimiv način prišla v cesarično službo. Elizabeta, ki je bila Ogrum zelo naklonjena, je nekoč izrazila željo, da bi dobila madjarsko družabnico. Predložili so ji listo s šest imeni, na kateri je pa potem na nepojasnen način bilo kot zadnje še sedmo ime: Ida pl. Ferenczy iz Kecskemeta. Cesarica je zahtevala sliko ravno te dame in ko ji je slika ugajala, so Ferenczyjevo poklicali na Dunaj. Poslej se Ferenczyjeva ni več ganila od cesarice, kateri je postala zaupnica in prijateljica. Pravijo, da je imela Ferenczyjeva pri sklenitvi nagodbe z Ogrsko l. 1898. velik delež. Slučaj je hotel, da je šla cesarica 10. sept. 1898 v Zenevi iz hotela Beaurioage v pristanišče, ki je bilo oddaljeno le nekaj korakov,

Kardinal Fröhwrth — biseromašnik.

Bivši monakovski nuncij kardinal Andrej Frančišek Fröhwrth, ki zavzema sedaj važno mesto v Rimu, je slavil te dni svoj biserni mašniški jubilej. Jubilant je po rodu Avstrijec in je bil pred 60 leti v Gradu v mašnika posvečen.

brez Ferenczyjeve, s katero sta se sešle na ladji, ko je Elizabeta že nosila v prsih smrtno rano. Ko je Elizabeta izdihnila, je Ferenczyjeva rekla: »Sedaj sem umrla tudi jaz.« Umaknila se je v samoto in živela do smrti sama zase.

Svetilnik za zračni promet

Na najvišji točki Broadway-Templa Newyorku, ki je 36 nadstropij visok in se dviga 700 čevljev nad morsko gladino, bodo postavili ogromen svetilnik za letalce. Svetilnik, ki ga daruje bankir inženjer Karel pl. Bobs, bo nosil ime »Commander Richard Evaly-Byrd-Encon«. Svetil bo v obliki ogromnega križa z močjo 500 milijonov sveč in bo nad 100 milj daleč viden. Ta svetloba bo prodirala tudi gosto meglo. Stroški za svetilnik bodo znašali 100.000 dolarjev.

Drugi Landru — Peter Rey,

ob dohodu v Marseille. Rey je v Marseille-u in Alžiru umoril veliko število žensk in se polastil njihovega imetja. Ko so mu prišli v Marseille-u na sled, je pobegnil v Alžir, kjer so ga pa kmalu izsledili in s parnikom »Gouverneur Journat« v spremstvu močne straže pripeljali naza v Marseille. Sedaj ga čaka odgovor pred sodnijo, javnost pa nova, žalostna senzacija.

Tudi železnice pojdejo počivat

Švedska je v zadnjih desetletjih zgradila najlepše moderne ceste na svetu, ki so pravi raj za turiste, ki pripeljejo s seboj na počitnice tudi svoj lastni avto. A ne samo tujci, marveč tudi Švedi sami so se v toliki meri oklenili avtomobilskega prometa, da imajo danes največ avtomobilskih zvez. Naravno je, da se to na železnicah zelo čuti. Tako je najstarejša švedska železnica Hoer—Hoerby pred kratkim prosila vlado za dovoljenje, da sme obrat ustaviti in progo razdreti. Njeni vlaki so večinoma popolnoma prazni, ker se ves osebni in tovorni promet razvija z avtobusi.

Stomilijonsko dedščino odstopili državi

Angleški zakladni minister je te dni naznanil parlamentu, da sta Lord Inchcape in njegova žena s preostalimi jima otroci sklenila, da prepuščata delež svoje hčere Miss Elsie Mackay, ki je ponesrečila letošnjo spomlad, ko je hotela z letalcem Hingeliffe-om preleteti Atlantski ocean, državi. Ta delež znaša 500.000 funtov šterlingov (približno 140 milijonov dinarjev) in naj se porabi za znižanje državnega dolga. Družina predlaga, da naj se znesek za 50 let obrestonosno naloži, da bi se mogel potem plačati ves državni dolg.

Gosp. Modričan ima živali rad, toda ...

